

Advent: 28. Jak si Jan poskočil v lůně

Vánoce, to je revoluce. Tma se už nesmí dál roztahovat. Nastal čas, kdy se ke slovu dostává jednou provždy světlo.



Advent

Jak si Jan poskočil v lůně

1. čtení: Micheáš 5, 2 – 5a

2 I když je Hospodin vydá v plen do chvíle, než rodička porodí, zbytek jeho bratří se vrátí zpět k synům Izraele.

3 I postaví se a bude je pást v Hospodinově moci, ve vyvýšeném jménu Hospodina, svého Boha, a budou bydlet bezpečně ; jeho velikost bude nyní sahat až do dálav země.

4 A on sám bude pokoj. Až vtrhne Ašúr do naší země, až bude šlapat po našich palácích, postavíme proti němu sedm pastýřů, osm vojevůdců lidu.

5 Ti budou spravovat asyrskou zemi mečem v přístupech do země Nimrodovy.

2. čtení: Lukáš 1, 39 – 55

39 V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do hor do města Judova.

40 Vešla do domu Zachariášova a pozdravila Alžbětu.

41 Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým
42 a zvolala velikým hlasem: „Požehnaná jsi nade všechny ženy a požehnaný plod tvého těla.

43 Jak to, že ke mně přichází matka mého Pána?

44 Hle, jakmile se zvuk tvého pozdravu dotkl mých uší, pohnulo se radostí dítě v mém těle.

45 A blahoslavená, která uvěřila, že se splní to, co jí bylo řečeno od Pána.“

46 Maria řekla: „Duše má velebí Pána
47 a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli,
48 že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna
pokolení,
49 že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno
50 a milosrdenství jeho od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí.

51 Prokázal sílu svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně;
52 vladaře svrhl z trůnu a ponížené povýšil,
53 hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou.
54 Ujal se svého služebníka Izraele, pamětliv svého milosrdenství,
55 jež slíbil našim otcům, Abrahamovi a jeho potomkům navěky.“

Sestry a bratři,

uplynulá noc byla ta nejdelší. Ode dneška bude tma pomalu, pomaloučku ubývat a světla naopak přibývat. Sice to ještě nějakou dobu ani nepostřehneme a bude to spíš vypadat, že se tu tma zabydlela napořád, ale zdání klame.

Ve skutečnosti už rozšíření světla nemůže nic a nikdo zastavit. I když máme zimu a její nevlídné počasí stále ještě před sebou, snadněji ji přechkáme, když víme, že po slunovratu jsou jaro a léto už tak nějak tajemně tady, tma ustupuje a slunce nabírá na síle.

Právě proto, sestry a bratři slavíme narození Páně v období slunovratu. Bible sama nám přesné datum nesděluje.

Najdou se i křesťané, kteří právě proto Vánoce odmítají jako pozůstatek z pohanského období.

V jistém smyslu mají pravdu, ale ne tak docela. Narozeniny obecně slavíme proto, abychom si vzájemně připomenuli, že se máme rádi a že na sebe myslíme. Proto si dáváme dárky, které jsou v ideálním případě vybrané nebo zhotovené tak, aby oslavenci udělaly radost.

První křesťané si nemohli tuhle příležitost nechat ujít. Jenže kdy slavit Kristovy narozeniny, když přesné datum neznáme? Nakonec se shodli právě na období slunovratu a nemohli to vybrat lépe.

Ostatně, ve Velké Británii se královniny narozeniny také slaví jindy, než je ve skutečnosti má. Tam je to kvůli vhodnému počasí.

V případě Ježíšova narození je to kvůli hluboké symbolice. O slunovratu se dosavadní pořádek obrací, šíření tmy je zastaveno a ač se to zatím nezdá, světla odtěd bude stále víc a víc.

Tma sobecké sebestřednosti na jedné straně a bezmocné opuštěnosti na straně druhé dosáhla sice svého vrcholu, ale vše se nyní obrací.

Přichází světlo záchrany doprovázené novou nadějí. Tma se sice bude ještě snažit vplížit do lidských srdcí, a někdy se jí to třeba i povede, nic to ovšem nemění na tom, že má už na mále. Boží revoluce už začala.

Všechno je od nynějška jinak, všechno se jeví obráceně těm, kdo se rozhodli slavit svátek Božího narození.

„Blaze pokorným, plačícím, tichým, milosrdným, blaze těm, kterým jde o spravedlnost, kdo mají čisté srdce, těm, kdo působí pokoj,“ vyhlašuje Ježíš ve svém kázání na hoře.

Ve ztemnělém světě to obvykle bývá naopak. Blaze je těm, kdo jsou pyšní, vysmátí, uřvaní, sobečtí, kteří si nemilosrdně dovedou ohnout spravedlnost ve svůj prospěch, kteří neberou ohled na svědomí a získávají vliv šířením nepokoje.

Ač se to nezdá, jsou to jen projevy tmy, která má mít stále menší prostor. Neblahý vývoj světa se dnem Kristova narození zásadním způsobem zvrátil, v záblesku světla z Betléma se jeví všechno jinak, naruby.

Zpívá o tom v dnešním čtení i Marie, která právě dorazila ke své příbuzné Alžbětě: „Vladaře svrhnul z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté poslal pryč s prázdnou.“

Marie své příbuzné Alžbětě zpívá písničku, kterou složila během třídenní cesty z Nazareta do Judska. Poskládala ji z nejznámějších úryvků různých starozákonních biblických textů a poskládala ji tak dobře, že se dodnes zpívá, odříkává a zhudebňuje.

V čem je tahle písnička tak podmanivá? V tom, že zpívá o milosrdném a současně spravedlivém Bohu, který mění stávající pořádky a plní dávné sliby.

A příbuzná Alžběta je nadšená. Už když Marie vešla a pozdravila jak se sluší a patří „Šalom“, což česky znamená „pokoj“, bylo hned znát, že to není jenom pozdrav, že to je nastávající realita. Marie má dát život Králi pokoje.

A malý Jan Křtitel si uvnitř Alžběty, jak čteme, poskočil radostí.

Pokoj, to je přesně to, co Boží lid, a nejen on, po dlouhé generace očekává!

Pokoj je stav, kdy se neválčí, neintrikuje, nenaparuje a nevytahuje, kdy jsou lidé navzájem ohleduplní, nikomu se neděje křivda a nikdo nemusí třít bídu s nouzí.

Nesplnitelný ideál? Kdepak, to by bylo málo. Je to úkol. Úkol, který dostal kdysi dávno už Abrahám, úkol, který se zdál být v době Marie a Alžběty stále jen nenaplněným ideálem, stejně jako dnes.

Bůh ví, že my lidé domácím úkolům nevěnujeme příliš času, rádi švindlujeme a často se kamarádíme s tmou. A tak už tenkrát slíbil, že nás v tom nenechá.

Nenechá nás ve škole života propadnout na celé čáře, jak by to s námi jistě jinak dopadlo.

A je to tady!, nadšeně vyzpěvuje Marie.

Bůh nás v tom skutečně nenechal, něco zásadního se mění, tma se zastavuje ve svém rozmachu a přichází světlo. Slunovrat.

A za nějaký čas pak začne Jan Křtitel u Jordánu kázat o nutnosti pokání protože stejně jako nebudeme dobře vidět se špinavými brýlemi, nebudeme s to přijmout nové světlo se špinavými srdci.

Jedině ten, kdo se vnitřně očistí od zarezlých předsudků, předpojatostí, drobných i větších nevraživostí a nenávisti, jediné ten je schopen přijmout a ocenit světlo Vánoc.

Vánoce to není především podmanivý svátek poznamenaný nákupní horečkou, kaprem na talíři a dárky pod stromečkem.

Vánoce to je připomínka Boží revoluce, kdy Bůh obrací zažité pořádky a namísto sebevědomých manipulátorů moci nám a celému světu daruje Krále pokoje.

O Vánocích si více než kdy jindy, ovšem s pokud možno vysmejčeným srdcem, můžeme uvědomit, na čem skutečně záleží, co je trvalé a co je jen do času.

Sestry a bratři, Marie přijala úkol, který jí Bůh svěřil. Za to jí budou blahoslavít všechna pokolení, jak sama ve své písni předpovídá.

Ale jinak zůstala člověkem jako jsme my všichni. Se svými úzkostmi, pochybnostmi i selháním. Za třicet let jednou dokoce chtěla Ježíše odvést domů, protože měla pocit, že se zbláznil.

Může se to stát i nám, můžeme mít pocit, že nejlepší by bylo Ježíše občas někam uklidit, aby nebyl moc na očích.

O vánocích prosycených hesly jako láska, pokoj a dobrá vůle, s Jezulátkem v jesličkách, si ještě myslíme, že to vlastně nemusí být až tak náročné být laskavější a ohleduplnější. Ale jakmile se překulí Nový rok, upadáme do starých stereotypů, zvyklostí a zaběhaných způsobů.

Vlastně bychom měli Vánoce slavit nejlépe každý týden, abychom na Krále pokoje nezapomínali. I když, ono to není vlastně třeba.

Každý týden totiž slavíme Den vzkříšení, neděli, svátek, kdy si připomínáme, že Ježíš vzal naši bídu na sebe, že se za nás obětoval. Je to ta nejlepší motivace k tomu vstát, vyčistit si znovu brejle a nechat si posvítit na další cestu.

Sestry a bratři. Vánoce, to je revoluce. Tma se už nesmí dál roztahovat. Nastal čas, kdy se ke slovu dostává jednou provždy světlo. A světla bude tím víc, čím víc lidí bude chtít slavit skutečné Vánoce, svátek nového začátku, narozeniny nové naděje.

PeČ

SPCH 23. 12. 2018 (4. neděle adventní)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo [facebookovou skupinu Zpravodaj baptistických sborů](#)